

הילדים של אר/R לא מדברים

מחזה מסתורין

מאת: דניאל כהן לוי

משלשה או ארבעה בחדר
תמיד אחד עומד ליד החלון.
מכרח לראות את העול בין קוצים
ואת השרפות בגבעה.
וכי צד אנשים שיצאו שלמים
מחזרים בערב כמטבעות עזף לביתם.

משלשה או ארבעה בחדר
תמיד אחד עומד ליד החלון.
שערו האפל מעל למחשבותיו.
מאחוריו המלים.
ולפניו הקולות הנודדים בלי תרמיל,
לבבות בלי צידה, נבואות בלי מים
ואבנים גדולות שהושבו
ונשאר סגורים כמכתבים שאין
להם כתבת ואין מקבל.

(משלושה או ארבעה בחדר / יהודה עמיחי)

המחזה קיבל תמיכה מהקרן לפיתוח מחזאות ישראלית, בתוכנית 'נקודת פתיחה'

תודה על הלווי הדרמטורגי ליגאל זקס וניצן כהן

עלה לראשונה באוניברסיטת חיפה, אפריל 2026. עיבוד ובימוי: דניאל כהן לוי | ליווי אמנותי ועיצוב תנועה: טולה דמארי
מוסיקה: אורי פרוסט | תאורה: ליאם שניצר | תפאורה ותלבושות: חגית שלוני | משתתפים: אורי בן דוד, אמילי פיטרקוסקי,
ליאב ישראלי, מידן מדניק, מרים עודתאללה, רוקיה שלבי, שחר פרלמן

- ❖ המחזה מיועד לכמות גדולה של משתתפים, אולי אפילו עיר שלמה.
- ❖ הטקסט נאמר כמעט בנשימה אחת, משפט רודף משפט, למעט רגעים בהם נדרש זמן. יחד עם זאת הוא לא מונוטוני וקיימים בו קולות שונים שמתמזגים לקול אחד ככל שהמחזה מתקדם.
- ❖ הטקסט הוא רב-קולי, מוסיקה של העיר שקיים בה מין המסתורין שבהתנהגות האנושית.

מקרא

מודגש טקסט מודגש, מסמן את מקהלת העיר בה כולם שותפים
— מקף בתחילת השורה, מסמן דובר/ת חדש/ה.
המורה שם הדמות בתחילת המשפט, מציין את זהות הדובר/ת, כשלא מצוין יש לבחור

רצף

נדידה ראשונה | סוף החורף

נדידה שנייה | אביב אחר

נדידה שלישית | קיץ קשה

נדידה רביעית | מתחיל הסתיו

אפילוג | ועכשיו חורף

מקום

אסיפת עיר אחת לא רחוק מכאן

משתתפים

מקהלת אנשי העיר

ובניהם: הראשונה

אח של אר/R

המורה

אשתו של המורה

בעלת הבר

אח של בעלת הבר

הרופאה

איש הדת

ראש/ת העיר

השופטת

שוטר

נדידה ראשונה | סוף החורף

מקהלת העיר

המממממ.....

ססססס.....

ווווווו.....

אוווו.....

ררררר.....

קקקקקקק.....

טטטטטטט.....

צצצצצצצ.....

שששששששששששששששששש.....

בערב אפשר לשמוע את זה מתחת לריצפה.

זה מגיע מדרום.

מלמעלה.

מלמטה.

מכיוון ההרים.

מאיפה שהם הגיעו.

ששששש.....

סססס.....

פפפפ.....

לפעמים זה כל כך חזק שאי אפשר לישון.

שאי אפשר לנשום.

ואז לרגע נדמה שזה הפסיק.

אבל מיד אחר כך זה מתגבר.

שלחנו המון מכתבים.

כולם חתמו.

היינו חייבים.

גם כשסוגרים הכל, חלונות, דלתות, תריסים,

גם אז עדיין שומעים.

"לסיכום המלצות הוועדה: יש לבצע בדיקה חצי שנתית נוספת בכדי למצות את החקירה, לאור הנתונים שנאספו

ראש העיר

אין תוצאות חד משמעיות."

בזיון! זה חד משמעי!

כמעט שנה אנחנו מחכים.

—

—

—	אנשים לא ישנים. הפסיקו לעבוד. הילדים לא לומדים. הם היו צריכים למצוא את זה ולעצור את זה.	
—	אפילו למות אי אפשר בשקט. שומעים את זה כל הזמן!	
—	הפקירו אותנו!	
—	לא לצעוק.	
—	לא יכול להיות שלא מצאו כלום.	
—	למה זה לקח כל כך הרבה זמן?	
—	לא אכפת להם!	
—	הביאו את כל המכשירים הכי מבריקים, הסתובבו פה כמו טווסים עם משקפי שמש. ובסוף, לא חד משמעו! הדו"ח הזה הוא יריקה בפרצוף שלנו.	
—	מה נעשה עכשיו?	
—	הם לא מצאו, כי הם לא ידעו מה לחפש! הם לא גרים כאן. הם לא רואים את הילדים שלנו טובלים.	
—	אנחנו דורשים חקירה נוספת!	
—	ועד שהם יגיעו? כמה חיכינו עד עכשיו?	
—	לא יבואו לעזור לנו יותר, הגיע הזמן שנבין את זה. מי שסובל יודע, יש כאן משהו וצריך לטפל בו, זה ברור כבר חודשים. אין לנו ברירה.	
—	אנחנו נעשה את זה!	
—	נכון!	
—	נעשה את זה פה, נמצא את המקור ונסיים את זה. אנחנו מבקשים חקירה של העיר. אנחנו מבקשים שיעשה כאן צדק!	
ראש העיר	רגע, רגע, חייבים לשמור על סדר. הסכמנו שנקבל את תוצאות החקירה.	
—	לא הסכמנו לזה!	
—	כולם הצביעו. זה הוסכם במליאה.	
—	נעשה עוד אחת.	
—	כמו שמקובל. היא תחקור אותנו וניתן את התשובות אחת ולתמיד.	
—	עכשיו?	
—	כן, היום! היום! איפה השופטת?	
—	תביאו אותה.	
—	זהירות!	
—	רגע. רגע... שקט! היא מדברת.	
השופטת	שמעתי. כדי לנהל חקירה יידרש כאן אומץ -	
—	מה היא אומרת?	
השופטת	אומץ לספר את האמת, והאמת בלבד.	
—	אנחנו מסכימים!	

אם כך זו חובתי, אני אאזין לה.	השופטת
עכשיו. נעשה את זה עכשיו!	—
שקט!	—
מתי זה התחיל?	השופטת
לפני חג האביב.	הראשונה
לא. אחרי חג האביב. הם הגיעו לכאן אחרי חג האביב, ואז זה התחיל.	—
נכון... זה התחיל כשהם הגיעו.	—
זה לא קשור אליהם.	—
אז למי זה קשור?	—
אלה העובדות, קודם פחדנו לדבר -	—
מי שמע את זה ראשון?	השופטת
אני. זה התחיל שנה קודם.	הראשונה
זה לא נכון! לא צריך להקשיב לה! אף אחד לא שמע את זה לפני.	—
בחג האביב, זה חזר. וזה חזר חזק יותר. הסתובבתי בין הבתים וביקשתי מכולכם לחתום. אבל אף אחד לא	הראשונה
הקשיב. לא האמנתם. הייתם צריכים לחתום.	
לא שמענו, אז לא חתמנו. ואז, הגיעו הילדים.	—

נדידה שנייה | אביב אחר

<p>נחזור להתחלה. נדבר על הילדים. מוזר לחשוב, שלא הייתה לנו ברירה. אבל זאת האמת. היום היינו עושים בדיוק אותו הדבר. לא ידענו מאיפה הם הגיעו, לא שאלנו שאלות אבל הקשבנו ללב וכולם התגייסו לעזור, פעלנו יחד כאיש אחד. בדיוק התחיל האביב, הכל היה יפה כל כך, וכל הזמן לא שמנו לב שהיה שם איזה סדק, עוד מההתחלה. משהו מתחת החל להתקדם בצעדי ענק ועמד להשיג אותנו בכל רגע. לקח לנו הרבה זמן להבין שאנחנו לא מקשיבים לקולות הנכונים.</p>	מקהלת העיר
נחזור להתחלה. נדבר על הילדים.	השופטת
זאת הייתה אר/R.	הרופאה
אחותי.	אח של אר/R
שכתבה שעכשיו הפציצו גם ביום וגם בלילה, בלי הפסקה. אני יודעת, הוא הראה לי את המכתב.	הרופאה
גם לי הוא הראה. אמרתי לו שיכתוב לה לחזור. שאנחנו מתפללים בשבילה, אפילו הדלקנו נר. אבל כולנו ידענו שהיא לא חוזרת.	איש הדת
זה לא שכאן חסרות בעיות.	—
היא לא השאירה כתובת, אז לא יכולתי לכתוב בחזרה.	אח של אר/R
כל כך מתאים לה.	אשתו של המורה
תמיד היא אמרה שברגע שהיא רק תוכל היא נוסעת מכאן. ש אנשים ששום דבר לא מספיק בשבילם.	—
לא בגלל זה היא כתבה.	—
היא כתבה שהיא לא חוזרת. שבמצב הזה כל אחד צריך לעשות מה שהוא יכול. הילדים הגיעו שבועיים אחר כך.	אח של אר/R
אני זוכר כי זה היה בערב של חג האביב. למרות הגשם הטקס היה יפה. כולם היו שם.	איש הדת
לא כולם.	בעלת הבר
אני ראיתי אותם ראשון. הם עמדו בכיכר הקטנה, ליד הפסל של הסוס. הייתה לי הרגשה שזה קשור לאר/R.	המורה
מה שבטוח, תמיד היה לך סנטימנט אליה.	אשתו של המורה
זה לא בגלל זה.	המורה
כל אותו היום ירד גשם בלי הפסקה. אני זוכרת כי שמעתי את זה בלילה למרות הגשם, בגלל שזה היה כל כך חזק, וזה לא היה רגיל.	הראשונה
אנחנו לא שמענו כלום ודווקא היינו ערים.	—
אותו ערב סגרתי מוקדם, בגלל החג לא היו כמעט אנשים בבר. נשארתי אחרונה. ואז ראיתי את המורה רץ בגשם, הוא צעק שצריך להתקשר למשטרה, מרחוק ראיתי שהוא הוריד את הז'קט כדי לכסות משהו שלא יירטב, רק אחר כך הבנתי שאלו היו שני ילדים.	בעלת הבר
זה היה היום האחרון של הגשם.	איש הדת
היום הראשון של הגשם.	—

—	האחרון. בלילה שהם הגיעו ירד גשם, ומאז לא ירד יותר.
השופטת	ממשיכים.
המורה	הילדה נראתה בת 7, הילד אולי בן 5. והיה להם רק פתק.
אח של אר/R	עם הכתובת שלי רשומה עליו.
המורה	בגלל זה רצתי לשם. חשבתי שהוא ידע במה מדובר.
אשתו של המורה	איך הם הגיעו עד לכאן, רק אלוהים יודע. בלילה, בגשם, נורא.
—	איך הם עברו את ההרים?
—	זה נשמע כמו חלום. מופיעים בכיכר ורק עם פתק, נורא מוזר.
אח של אר/R	דבר ראשון הבאתי מגבות, את כל המגבות שיכולתי למצוא. הם נראו אומללים כל כך עומדים בתוך שתי שלוליות מים קטנות בלי נעלים.
בעלת הבר	מיד התקשרתי למשטרה, רק אחרי שחייגתי הבנתי שאני אפילו לא יודעת מה להגיד. המורה אמר שצריך למצוא את אר/R, אבל שנתיים לא ראינו אותה. איפה נמצא אותה עכשיו?
שוטר	בהתחלה לא היינו בטוחים מה צריך לעשות, אף פעם לא קרה אצלנו משהו כזה. זה ברור שבמקרים כאלה צריך למצוא את ההורים, אבל מה אם אין הורים?
—	זה מקום קטן, כולם מכירים את כולם. בגלל זה, זה היה כל כך מפתיע שאף אחד לא ידע.
—	לא ידענו מה לעשות.
אישה הדת	כשהתקשרו מהתחנה, עדיין הייתי ער, בגלל הגשם הטקס נגמר מאוחר. אני לא יודע למה, אבל ברגע ששמעתי ישר רצתי לבית של ראש העיר. אלוהים יודע מאיפה היה לי כח לרוץ עד לקצה השני של העיר. כל הדרך התפללתי. כנראה שכבר אז הייתה לי הרגשה.
ראש העיר	בגלל שישנתי לא שמעתי את הטלפון, אבל הדפיקות בדלת העירו אותי, כשפתחתי חשבתי שקרה אסון. אני לא אשכח את המבט הזה בחיים.
אישה הדת	שני ילדים קטנים, באמצע שום מקום. קשה להסביר את זה.
אשתו של המורה	כשבעלי לא הגיע הביתה באותו לילה ישר ידעתי שמשהו קרה. יש לי חוש לדברים האלה. הוא אף פעם לא מאחר.
בעלת הבר	מיד אחר כך התקשרתי אלייך.
אשתו של המורה	אח של אר/R גר מולנו. אז מיד רצתי לשם.
הרופאה	אם המורה לא היה מוצא אותם באותו הלילה, יכול להיות שהם לא היו שורדים. יחפים, בגשם שוטף. שבאתי לבדוק אותם, הם נראו בסדר באופן מפתיע. אבל קשה לדעת במצבים כאלה. אמרתי שהעיקר לדאוג שהיה להם חם, שיעברו את הלילה.
אשתו של המורה	רזים כל כך בקושי עמדו על הרגליים, הם רעדו כמו שתי ציפורים קטנות.
אח של אר/R	אני לא יודע למה, אבל כל הזמן חיכיתי שאר/R תחזור ותסביר את הכל.
הרופאה	גם הפתק עם הכתובת היה רשום בכתב היד שלה. יש לי זכרון לדברים כאלה.
אשתו של המורה	מה היא חשבה לעצמה?
בעלת הבר	אר/R אף פעם לא חושבת על דברים כאלה. זאת בדיוק הבעיה שלה.

מתאים לה לעשות מעשה הרואי וטיפשי כזה.	אח של אר/R
חוץ מהפתק, לא היה משהו נוסף? הם לא עשו איזה סימן או...	שוטר
באותו לילה רק קיוונו שהם ישרדו עד הבוקר.	אח של אר/R
למחרת כולם כבר ידעו שהם הגיעו, אנשים התחילו להביא לי דברים.	אשתו של המורה
עצרו אותנו ברחוב לשאול אם צריך עזרה.	המורה
גם אני אמא, אני רק יכולה לתאר לעצמי מה עבר עליהם עד שהגיעו אלינו.	—
כולם רצו לעזור.	הרופאה
הביאו אוכל.	אח של אר/R
שמיכות.	—
בגדים.	—
אפילו הוצאתי את הצעצועים הישנים מהמחסן.	—
הבאנו ספרים, קוביות, פאזלים, כדורים, דפים ועפרונות. דברים שהם אף פעם לא ראו.	—
כל הבגדים שאספתי לא היו מתאימים. הייתי צריכה ממש לתפור אותם מחדש כדי שזה יחזיק עליהם.	אשתו של המורה
באסיפה הראשונה, היה ברור שזאת האחריות של כלנו. שאנחנו יכולים וצריכים נעזור. זה מה שעושה אותנו חזקים כל כך. חשתי גאווה.	ראש העיר
אפילו עשינו תפילה משותפת. בזמנים כאלה חשוב מאוד להיות מאוחדים.	איש הדת
אני הצעתי שהם ילכו לבית הספר.	המורה
אני חשבתי שזה עדיין מוקדם.	הרופאה
הם היו יכולים להיות בכיתה שלי.	המורה
ואיך בדיוק הם היו מבינים, אם הם לא מדברים?	—
קיוונו שבסוף הם יגידו משהו.	אח של אר/R
כמה זמן הם לא מדברים?	הרופאה
מהרגע שהם הגיעו.	—
חייבים להודות שיש בזה משהו מוזר.	—
במה?	המורה
בילדים. איך שהם מביטים. כאילו הם מחכים למשהו. נועצים בך מבט.	—
לפעמים במהלך היום פתאום הייתי שם לב שהם עומדים בכניסה לחנות. ובגלל שהם לא עושים שום קול, אתה אף פעם לא יכול לדעת בעצם כמה זמן הם כבר עמדו שם. או מה הם רוצים.	—
זה טבעי, אחרי כל מה שהם עברו. צריך לתת להם זמן להתרגל.	המורה
אפילו אין להם שם. איזה מין דבר זה, ילדים בלי שם.	איש הדת
הם פשוט לא אמרו, כי הם לא דיברו.	המורה
יש סימנים שצריך להיזהר מהם. צריך להיזהר מאוד. הספרים מזכירים דברים כאלה.	איש הדת
אנחנו לא זקוקים להטפות עכשיו.	בעלת הבר

איש הדת	אני אתפלל בשבילך.
בעלת הבר	אני מסתדרת, תודה.
—	הם יכולים בכלל לדבר?
אח של אר/ר	אני לא יודע, אפילו בינם לבין עצמם הם לא דיברו.
הרופאה	אבל להבין?
אח של אר/ר	להבין הם מבינים. אני חושב.
—	זה אנחנו שלא הבנו.
—	לא הבנו מה?
—	הגשם היה הסימן הראשון, היינו צריכים להיות זהירים יותר.
—	הגשם היה סימן שנגמר החורף והתחיל האביב. כמו כל שנה. לא מכל דבר צריך לעשות עניין. אפשר להמשיך.
—	זה קרה בדיוק ביום שהם הגיעו, איך מסבירים את זה?
—	צירוף מקרים, דברים כאלה קורים כל הזמן.
—	זה לא קורה סתם, זה בדיוק מה שאני מנסה להגיד.
אשתו של המורה	וזה שהם לא רצו לשחק בכלום? אני חייבת להגיד את זה. הם רק ישבו והביטו ולא עשו כלום. לפעמים הם החזיקו
ידיים.	אבל לא יותר מזה.
—	אולי זה עוד יכול להשתנות. בכל זאת הם קטנים.
איש הדת	זה רק מחמיר.
—	לפעמים ילדים מעודדים אחד את השני.
הראשונה	בלילה שהם הגיעו אני ידעתי.
—	מה?
הראשונה	כל הזמן שמעתי את זה, אבל בלילה שהם הגיעו זה היה כך כך חזק. ואני ידעתי. אני ידעתי. הם הביאו את זה
—	איתם!
—	את מה?
הראשונה	זה היה כל כך חזק שזה העיר אותי. שמעתי איך זה מטפס על קירות הבתים שלכם!
בעלת הבר	אנחנו לא שמענו כלום, אף אחד פה לא שמע כלום.
—	אצלך גם אם ישימו לך משהו מול העיניים את לא תראי, מרוב עקשנות.
בעלת הבר	לפחות אני יודעת מתי להפסיק לשתות.
—	פתאום יש לך מה להגיד? כשהיית צריכה כסף לא נראה שהייתה לך בעיה.
—	תקבל הכל חזרה, אל תדאג.
—	עושים לך טובה ואת ככה? זה לא מנומס... אם היא אומרת שהיא שמעה, אז היא שמעה. לא על הכל צריך
—	להתווכח.
—	הייתם צריכים להתעורר קודם, הייתם צריכים לחתום.
—	אבל חתמנו.

רק אחרי. בהתחלה אף אחד לא חתם!	—
בהתחלה אף אחד חוץ ממך, לא שמע את הקולות.	—
זה לא קולות! זאת אשמתכם!	—
כל לילה דופקת בדלת מבקשת שנחתום, בשביל מה לחתום? מה עזרו כל החתימות האלה? בסוף באו מדדו והשאירו אותנו לבד.	—
דיבורים של אנשים משוגעים.	—
בכל זאת, עכשיו אני חושבת, זה לא רק זה... הכיכר שבה מצאו אותם, מאז לא ראינו שם אף ציפור. לא רואים יותר ציפורים, בכלל.	—
זה באמת מוזר.	—
חיות מרגישות דברים כאלה.	—
ואחרי זה השריפות...	—
נכון.	—
והכלבים –	—
זה לא –	—
של מי הילדים?	השופטת
פשוט אמרנו אלה הילדים שאר/R שלחה.	בעלת הבר
הם הילדים שלה?	הראשונה
... לא.	—
אז של מי הם?	—
באמת הגיע הזמן שמישהו יענה, של מי הילדים?	—
הם גרים אצלי.	אח של אר/R
אבל זה לא רשום בספר העיר, בגלל שלא היו מסמכים.	ראש העיר
זה רק עניין זמני. שלחנו בקשה רשמית, אספנו חתימות, אלה דברים שלוקחים זמן.	—
פה בכל הזדמנות שולחים מכתבים ואוספים חתימות.	—
חיכינו לראות אם יחפשו אותם. אף אחד לא יצר קשר והם נשארו.	ראש העיר
אין מסמכים לכן הם לא רשומים. כרגע הם לא רשומים בשום מקום.	השופט
הם חייבים להיות רשומים איפשהו, חייב להיות תיעוד מאיפה שהם הגיעו לפחות.	—
יש את המכתב שאר/R שלחה והפתק שהם הביאו.	המורה
מי כתב את הפתק?	השופטת
אר/R. זה היה הכתב שלה.	—
כתב זה משהו שאפשר... אני לא יודעת... ואתם יודעים שאנחנו דווקא כל הזמן היינו בעד.	—
מה היה רשום על הפתק?	בעלת הבר
איפה הפתק? תביאו את הפתק.	—

אני לא יודע איפה הוא.	—
מה זאת אומרת?	—
אני לא יודע איפה הפתק.	אח של אר/R
הם מגיעים עם פתק באמצע הלילה, זה הדבר היחיד שיש להם. ועכשיו גם לא יודעים איפה הוא? אולי לא היה בכלל פתק?	—
היה פתק, והייתה כתובה שם הכתובת שלי. אני אחראי עליהם.	אח של אר/R
כל כך מתאים לה פשוט להשאיר את הבעיות אצל אחרים.	אשתו של המורה
היא תמיד הייתה כזאת.	—
כשהיא עזבה חשבתי שסוף סוף יהיה לנו קצת שקט.	אשתו של המורה
זה לא קשור לאר/R.	המורה
הילדים האלה לא היו פה אם לא היא.	—
אנחנו בעצם לא יודעים מאיפה הם הגיעו, היינו צריכים להיות יותר זהירים, ולא להכניס אותם דבר ראשון הביתה.	—
מדובר על ילדים, אי אפשר היה להשאיר אותם ככה בגשם.	—
מי שלא רוצה להיפגע שלא יזרוק אבנים בבית מזכוכית.	—
מה זה אומר?	—
אתה מכולם צריך לדעת.	—
מה יכולתי לעשות? היא שלחה אותם אלי.	אח של אר/R
כדאי שתיזהר!	—
רגע, לא להגזים!	—
כל אחד עושה כאן מה שהוא רוצה, ואנחנו משלמים את המחיר! הגיע הזמן שמישהו יגיד את זה.	—
יגיד מה?	—
למה הם לא מדברים? יש משהו לא בסדר בילדים!	—
צריך לתת להם זמן. אולי כדאי שהם יהיו עם עוד ילדים.	הרופאה
עם הילדים של מי? של מי?	—
לא ניסינו? אני אמרתי שהם יכולים לבוא אלינו.	—
גם אצלנו אמרנו לילדים שלנו, אין לכם ברירה.	—
אמרנו לילדים לכם יש משהו, להם אין כלום.	המורה
אבל הילדים.	—
של אר/R?	—
לא, שלנו, הם לא ידעו מה לעשות איתם.	—
הילדים האלה.	—
של אר/R.	—
שקטים כל כך.	—

—	כאילו הם מסתירים איזה סוד.
—	תמיד הם הולכים יחד.
—	שתי נשמות קטנות כאלה.
—	ניסינו, אבל הילדים –
—	שלנו.
—	הם הרגישו.
—	הם הרגישו לפני כולם! אולי בגלל שהילדים של אר/R לא דיברו...
—	אולי בגלל משהו אחר.
—	בטח עשו להם שם משהו. משהו שאי אפשר לראות.
—	עצוב כל כך.
—	בחדשות כל הזמן הראו תמונות משם.
—	חשבתי אולי הילדים יזהו מישהו, ואפשר יהיה להבין בעצם מאיפה הם הגיעו.
—	קיוויתי לראות אותה לרגע בצילומים בטלוויזיה או בעיתון.
—	היא לא חוזרת. ברדיו אמרו שלא נשאר שם כלום.
איש הדת	הפכו עיר שלמה להריסות.
בעלת הבר	נורא.
הרופאה	וזה עדיין לא נגמר.
—	מה היה לה לנסוע כל כך רחוק. ואז לשלוח אותם עד לכאן.
בעלת הבר	בהתחלה הם היו יושבים אצלי כשאח של אר/R היה בעבודה. אבל זה לא מקום לילדים.
אשתו של המורה	כל הזמן חשבנו –
בעלת הבר	זה יסתדר.
איש הדת	דברים תמיד מסתדרים. תודה לאל. צריך להאמין.
הראשונה	ובנתיים זה רק המשיך והתגבר.
—	ומאז שהם הגיעו לא ירד כאן גשם. ואז השריפות, והאוטו...
—	אולי האוטו נשרף כי לא ירד גשם.
—	אולי האוטו נשרף בגללם?
—	שטויות. איך ילדים כל כך קטנים יכולים לשרוף אוטו?
איש הדת	יש דברים שהשטן נכנס בהם שלא באשמתם. ואין מה לעשות.
—	צריך היה לשאול אותם.
—	בדיוק שיודו.
—	איך בדיוק, אם הם לא מדברים?
—	נשאל אותם עד שהם יענו.
—	הם מסתירים משהו, כל הזמן הזה הם מעמידים פנים. תביאו אותם לכאן נוכיח את זה.

- אנחנו לא נדרדר לרמה הזאת.
- את לא רואה שהם לא נורמליים, שהם עושים בכוונה. זה לא דרך שבה ילדים אמורים לחיות. זה כמו קללה.
- אין להם הורים, הם כמו חיות.
- זה כבר מוגזם.
- ראית אותם עושים פעם משהו של ילדים, מציירים? רצים אחרי כדור? יש בהם משהו מעוות. הם פגומים.
- מה אם לילה אחד הם פתאום...
- מה?
- אני לא יודעת! זאת בדיוק הבעיה.
- אנחנו לא יודעים מה קרה להם שם.
- וזאת גם לא אשמתנו!
- אני יודעת בדיוק במי אני בוחרת אם מדובר בילדים שלי.
- אסור לשכוח שמדובר בילדים.
- לא שכחנו, אבל קורים כאן דברים שאי אפשר להתעלם מהם.
- אני לא יודעת בנוגע לדברים אחרים, אבל אני בטוחה שהם הביאו את האש.

נדידה שלישית | קיץ קשה

מקהלת העיר

איך זה קרה?

איך זה בעצם קרה?

היו צעקות.

העירו את הרופאה.

השברולט שלה עלתה באש.

באמצע הלילה.

ממש במזל הביאו מים.

הביאו צינורות.

קראו לעזרה.

העירו את הגברים.

הגיעה משטרה.

דליים. מגבות רטובות. אלוהים כמה עשן.

אשתו של המורה אמרה שהיא ראתה משהו.

מה היא ראתה?

הם גרים ממול.

מה היא ראתה?

הביאו מים.

בקערות, בכוסות, במה שהיה בבית.

היו צעקות:

תרחיקו את הילדים.

מהר!

האש כמעט נתפסה בבית.

איזה מזל.

שראינו בזמן.

שקראו לעזרה.

שנתנו יד.

שהרמנו.

שהזזנו.

והחזקנו.

כולם עבדו יחד.

שפכנו עוד ועוד מים.

וזה לא נגמר.

לרגע חשבנו - זה לא יגמר לעולם!

לכאן. לשם.

קדימה.

זהירות!

מהר.

מים!

עוד מים.

ולא ירד גשם.

ולא היו ציפורים.

והכל עלה באש.

השופטת	ששש... איך זה קרה?
הרופאה	האש פרצה באמצע הלילה. כל הסלון שלי היה מואר. אני לא יודעת מי היה הראשון ששם לב שהתחילה אש.
אשתו של המורה	אני.
—	דפקו אצלי בדלת.
—	תוך כמה דקות כולם היו שם.
הרופאה	לאוטו זה כבר לא עזר.
אח של בעלת הבר	רק השמשה הקדמית נשארה שלמה.
הרופאה	מזל שזה נגמר רק בזה. חשבתי אוטו אפשר להחליף. יש דברים חשובים יותר.
אשתו של המורה	הייתה לי הרגשה, כאילו ידעתי שזה יקרה. לא יודעת למה, התעוררתי וקמתי להביט בחלון, ממש רגע לפני שהיא התחילה. היה שם...
בעלת הבר	מה ראית?
הראשונה	באותו לילה שמעו את זה חזק, זה העיר אותי. אולי גם את שמעת ולכן התעוררת?
אשתו של המורה	...אולי שמעתי.
המורה	מה שמעת?
הראשונה	השריפה!
הרופאה	מה איתה?
הראשונה	היא התחילה אחרי ששמעתי.
הרופאה	על מה את מדברת?
הראשונה	אני כל הזמן אמרתי לכם! לכולכם!
בעלת הבר	היא לא שפוייה!
הרופאה	הייתה לך ירידה בשמיעה?
אשתו של המורה	לא.

הרופאה	חשת שינוי במשהו אחר?
אשתו של המורה	במה למשל?
הרופאה	ברגישות לאור? בכל מה שקשור לוויסות החושי? שינוי בראיה?
אשתו של המורה	אני חושבת שהילדים התחילו את השריפה.
הרופאה	איזה ילדים?
אשתו של המורה	הילדים של אר/R. ראיתי משהו רגע לפני שהאוטו שלך נשרף.
—	מה ראית?
—	אני לא יודעת, אולי צללית... אולי...
—	אלה בטוח היו הילדים?
—	היה חשוך?
—	למה שהיא תגיד דבר כזה סתם.
—	מה היא ראתה?
—	מה הם עשו?
—	אני... אני לא יודעת.
—	ראית או לא ראית?
—	ראיתי.
—	ידענו!
—	ובטוח זה לא היה מישהו אחר?
—	מי? מי ירצה לשרוף את האוטו? אין בזה הגיון.
—	יש אצלנו אנשים שאחרי שהם שותים תמיד יש צרות.
—	לא, זה היה –
—	את בטוחה מה ראית?
—	היא אמרה שהיא ראתה את הילדים, למה הילדים היו שם בכלל באמצע הלילה?
—	אולי אלה היו ילדים אחרים? זה כבר קרה פה.
—	הילדים שלנו? מה פתאום! הילדים שלנו לא היו עושים משהו כזה.
בעלת הבר	וזה לא בגללה?
אשתו של המורה	בגלל מי?
בעלת הבר	בגלל אר/R. שתמיד יש ביניכן איזה משהו.
—	את לא מאמינה לי?
—	אני רק שואלת.
—	אם את אומרת.
—	אבל מה שמעת?
אשתו של המורה	אני לא יודעת!

אז איך את יודעת שבגלל זה התעוררת.	המורה
אני לא יודעת.	אשתו של המורה
אבל ברגע שהתחלת לשמוע, זה כל הזמן נמצא שם.	הראשונה
בהתחלה הייתי מסתובבת לחפש מאיפה זה מגיע. בבית, ואחר כך בחוץ. הייתי הולכת. לפעמים שעות. למצוא	—
את המקור. אבל אין לזה מקור. היא צדקה.	—
אי אפשר לתפוס את זה, אין לזה התחלה או סוף.	—
מישהו הגיש תלונה רשמית במשטרה.	—
אני.	הראשונה
היה ברור שצריך לטפל בנושא, במיוחד אחרי שזה התחיל להתגבר. אבל לא ידענו איך.	שוטר
הם שמו את התלונות בקופסא בתחנה. חיכו.	הראשונה
ניסינו להבין אם יש עוד תלונות, בהתחלה הרי אף אחד לא שמע.	שוטר
בגלל שהם לא ידעו להקשיב.	—
זה לא מסוג הדברים שהמשטרה יכולה לעשות איתם משהו. רעש שאין לו מקור.	—
זה לא רעש זה משהו אחר, מין קול כזה –	—
לפני חג האביב חשבתי כבר לזרוק את הקופסא, זה רק העלה אבק.	—
התכוונת אחרי חג האביב?	—
לפני.	הראשונה
לפני שהילדים הגיעו?	—
התלונה הראשונה הגיעה שנה לפני, זה מתועד, יש שם חתימה אחת.	שוטר
מוזר.	—
אני התחלתי לשמוע רק אחרי.	—
גם אני.	—
ואז?	השופטת
ביקשתי שהם לא יבואו אלינו יותר.	—
אחרי השריפה.	—
גיליתי שאני בהריון.	אשתו של המורה
בלילה של השריפה.	—
ואז התחלתי לשמוע.	—
לאט התחילו להגיע עוד תלונות. היה ברור שצריך לעשות משהו, אנשים חתמו כדי שילחו לכאן עזרה.	—
אני לא שמעתי כלום.	—
מי שסותם את האוזניים בטח לא יכול לשמוע כלום.	—
היה לי קשה לישון.	אשתו של המורה
זה קורה לפעמים בהתחלה.	הרופאה

אשתו של המורה

היה לי חם בלילה. הרגשתי שכל רגע משהו נוסף עומד לקרות. שאני צריכה לשמור, כל הזמן ישבתי ליד החלון. אני לא יודעת מה קרה לי.

— זאת הייתה תקופה רגישה. בגלל ההריון, ובגלל... את יודעת... זה קורה לפעמים...

— אני לא טועה בדברים האלה.

— אחר כך האסם נשרף.

— לא, אחר כך זה היה הטרקטור של אח של אר/R.

— ואז האסם.

— ואז הכלבים.

— הכלבים זה היה בסוף.

— זה לא קשור לכלבים!

— לפי הסדר בבקשה.

השופטת

— שבוע אחרי האוטו, הטרקטור של אח של אר/R נשרף.

— הוא שכב על הצד, מכונה ענקית מונחת ככה. מי יכול להפיל דבר כזה כבד?

— הוא נשרף בצורה כל כך משונה. כמו חיה פצועה. אש לא נדלקת בצורה כזאת.

— בגלל הדלק הוא בער כל הלילה. מיכל שלם.

אח של בעלת הבר

— לקום בבוקר ולראות דבר כזה.

— ואז הייתה השריפה באסם, כאילו מישהו -

— אי אפשר לתאר את זה.

— ומה שהיה הכי מוזר, שבאמצע זה לא נשרף בכלל. עיגול שלם שנשאר והאש לא נגעה בו. אף פעם לא ראינו

— משהו כזה. זה לא דברים שבאים מהטבע.

— מאז שהם הגיעו, הדברים האלה כל הזמן קורים. כמו סימנים!

— אחר כך העץ בכיכר נשרף. והגג של המפעל הישן.

— הדשא מאחורי המרפאה.

— וגם אצלנו!

— ואז המגרש הגדול. כל יום רק עוד ועוד שריפות ותמיד היה משהו שלא הרגיש נכון. במגרש מצאו באמצע כף

— תקועה באדמה. ובמקום אחר מישהו מצא ספר שרק חלק מהדפים בו היו שרופים. אולי יש להם טקסים משל

— עצמם.

— שטויות, היה קיץ מאוד חם השנה.

— תמיד חם. אבל אף פעם לא היו לנו כל כך הרבה שריפות.

— זה לא רק השריפות. יש הרגשה שהכל משתנה. וצריך לעצור את זה לפני שיהיה מאוחר מידי.

— נכון.

— מאז השריפה של האסם, הילדים שלי לא יוצאים מהבית לבד. הגדולה שלנו, הפסיקה לאכול.

— הייתה לי הרגשה לא טובה.

- ואז גם כל מה שקרה עם ההיריון של אשתו של המורה.
- לא נדבר על זה, תניחו לה. זה היה משהו אחר.
- מה שאני רוצה לדעת, זה למה הם לא מדברים? כאילו יש להם מה להסתיר.
- אולי באמת יש להם מה להסתיר?
- נכון.
- מה כבר יש להם להסתיר, הם רק ילדים.
- זה לא נכון שהיה לי משהו נגד אר/R. אבל מאז שהיא עזבה, זה כמו צל.
- תמיד היא הייתה יותר טובה מאתנו, עוד שהיא הייתה קטנה. היינו באותה כיתה והיא אף פעם לא באמת השתנתה.
- בדיוק. לנסוע עד לשם. כשכל כך מסוכן. כאילו להישאר כאן זה לא מספיק.
- בשביל אר/R שום דבר לא מספיק. זה תמיד או בדרך שלה, או בדרך שלה. לא פלא שהיא נסעה. לעשות דווקא.
- המורה — זה לא נכון, היא לא הייתה כזאת. יש לה לב טוב.
- אשתו של המורה — לא משנה מה היא תעשה אתה תמיד תצדיק אותה, גם אחרי כל השנים האלה.
- יש לה השפעה כזאת על אנשים.
- המורה — אני רק רוצה שנגיע לאמת.
- בינתיים בגלל העקשנות הזאת... מתי זה יהיה יותר מידי בשבילך? מתי... זה יגיע אלייך?
- אני מצטער.
- כולנו רוצים להגיע לאמת. והאמת היא שמאז שהם הגיעו, הם הביאו איתם רק סבל. תסתכלו מסביב.
- אנחנו חייבים. להיצמד לעובדות. לספר מה קרה. הבטחנו.
- השופטת — נדבר אמת.

נדידה רביעית | מתחיל הסתיו

מקהלת העיר

יש מין רחש כזה, שאנחנו לא יכולים להסביר,
 זוחל מתחת למרצפות, זולג דרך סדקי החלונות.
 ישנה מין הרגשה שמהו לא במקום,
 משהו בנוף השתנה,
 הירוק של העצים שונה. הגוון של השמים. משהו באדמה.
 הכל מבעבע לנו מתחת לרגליים.
 לא משנה כמה מנעולים שמנו על הדלתות, סגרנו את התריסים וכל החלונות,
 אטמנו בקרשים את כל הפתחים.
 יש מין קול כזה שאנחנו לא יכולים להסביר.

יש כאן אנשים שנכנס להם איזה מין רעיון בראש שזה קשור לילדים. —

פשוט צריך להסתכל על כל התמונה, להיות מציאותיים. —

בדיוק. —

אני מעריצה אותך. —

על מה? —

זה שזה לא מזיז לך בכלל. או שאתה תמים. —

נישאר צמודים לכל מה שנוגע לעובדות. —

השופטת

אחרי שהם הגיעו התחלנו לשמוע. זאת עובדה. —

מאז שהם הגיעו הכל השתנה. כל הזמן אומרים שזה לוקח זמן, וככה זה עם ילדים. אבל זה לא נכון. הילדים שלנו —

לא היו ככה, ואף פעם לא ראינו ילדים כאלה. זה לא נעים להגיד ואולי זה כואב אבל אי אפשר להתעלם מזה —

יותר. —

פעם ראיתי אותם עומדים ליד ציפור מתה, אני לא יודע אם הם מצאו אותה או – —

אם הם – —

הגיע הזמן שנגיד את הדברים בלי להסתתר, צריך לדבר על הכלבים. שהם... ש... עכשיו זה כבר ברור שזה קשור! —

כשמת הכלב הראשון. אף אחד עדיין לא הבין שמדובר בתופעה. —

לא רצינו להאמין. —

רק המחשבה על זה – —

זה קרה אחרי האסם. —

הכלבים היו בסוף. —

הכלבה שלי שכבה על הדשא, בכיכר. וזה היה ברור שמישהו הרג אותה, רצתי כמו משוגעת בעיר. —

אני זוכר את זה, כי אני זה שמילאתי את הדוח במשטרה. —

עשינו ניתוח שלאחר המוות, אבל לא ראו כלום. וזה מה שהיה מטריד כל כך. —

הרופאה

- היא מתה מפחד.
- אני זוכרת שבאת אלי.
- זה היה פשוט לא הוגן, הבן שלי מצא אותה. הוא לא הסכים לצאת מהחדר.
- שתינו לימונדה. לא דיברנו.
- אז התחילה אצלי המחשבה שזה לא סתם.
- זה לא סתם.
- ובאותו הלילה שמעתי את זה בפעם הראשונה. אחר כך חשבתי איך לא האמנו לך בהתחלה. טעינו. טעינו כי היינו תמימים.
- זאת האמת. לא רצינו להאמין.
- השופטת — ומה עוד?
- כשהם עוברים ברחוב הם תמיד הולכים יחד, מחזיקים ידיים. ואיך שהם מסתכלים. במבט שלהם... איך שהם מסתכלים עלייך... אתה מרגיש שהם יודעים...
- יודעים מה? אפילו המשטרה לא הצליחה לקבוע מה קרה לכלבים. איך שני ילדים קטנים יכולים לדעת דברים כאלה? היא שלחה אותם לכאן שנעזור להם, ואנחנו... אנחנו...
- הרופאה — הם עברו הרבה, הם מאוד צעירים, ייקח להם זמן. אנחנו צריכים לקחת את עצמנו בידיים.
- אנחנו חייבים להפסיק לשקר לעצמנו, בכל יום עוד ועוד כלבים מתים, ומה עם זה לא יסתיים רק בזה?
- ממה אתם מפחדים?
- לא היה פה גן עדן גם לפני שהם באו.
- יש משהו שאת רוצה להגיד?
- יש כאן אנשים שכבר הרבה זמן מסתובבים ויש להם מה להגיד על כל אחד.
- אנחנו לא באמת מכירים אותם. יום אחד הם הגיעו לכאן בלי אוכל, בלי כלום. אם לפחות היינו יודעים מה הם חושבים!
- ומה שאני לא מצליחה להבין זה איך אר/R שלחה אותם ככה לבד... זה לא מסתדר... מישהו היה חייב לעזור להם להגיע עד לכאן. לעבור את ההרים, הם הרי לא עפו? איך הם חצו את הגבול?... מישהו היה חייב לעזור להם?
- אבל מי?... איפה מי שעזר להם?
- איפה אר/R?
- אולי הם עשו משהו לאר/R?
- מה?
- ...אני לא יודעת. אולי היא לקחה אותם איתה, ובדרך לכאן קרה לה משהו.
- משהו שהם עשו לה.
- לאר/R?
- אני אפילו לא רוצה לחשוב על זה. זה נורא!
- אנחנו בכלל לא יודעים שאר/R באה איתם, או שקרה לה משהו. ובטח לא בגללם.

—	אז איפה היא?	—
—	ילדים לא מגיעים ככה סתם לבד. זה לא הגיוני. מי הביא אותם, למי הם שייכים? אולי לא סתם עזבו אותם?	—
—	איך אנחנו בכלל יודעים שאר/ר שלחה אותם. זה לא הגיוני. יש בהם משהו לא נורמאלי.	—
—	שום דבר לא מסתדר!	—
אח של אר/ר	אסור להאשים בהכל את הילדים.	—
—	תשמע, לאחותך יש חוש כזה להכנס לצרות.	—
—	גם לך לא חסר, וכדי שתשמור על החברים שלך.	—
אח של בעלת הבר	זה איום?	—
—	אל תתערב.	—
—	ראו אתכם בלילה.	—
—	את שניכם. שלא תחשוב.	—
—	מזל שלא קראו למשטרה.	—
בעלת הבר	בשביל מה משטרה?	—
—	איפה אח שלך היה כשהם הגיעו? תשאלי אותו.	—
בעלת הבר	הוא ישן אצלי.	—
—	זה שקר. ראו אותו יוצא מאח של אר/ר בלילה. בעצמך אמרת שסגרת לבד.	—
—	תניח לה.	—
—	אם היא לא רוצה שיתערבו, היא מלכתחילה לא הייתה צריכה לבקש עזרה. לא נהיה סבלניים עוד הרבה זמן.	—
—	אתה תקבל את הכסף כבר אמרתי.	—
—	פשוט אל תתערבי.	—
אח של בעלת הבר	זה לא קשור אליה.	—
—	הולך לתקן את הטרקטור יותר מידי פעמים בשנה אחת.	—
אח של בעלת הבר	זה לא עניינכם!	—
—	עכשיו הכל ענייננו!	—
—	אז מה? גם על זה חתמתם?	—
—	אנחנו מוכנים לשתוק על הרבה דברים. אבל לכל דבר יש גבול. אם צריך אנחנו נדבר, עכשיו שזה כבר קשור לילדים שלנו.	—
ראש העיר	אסור שנדרדר ככה. אמרנו שננהל חקירה מסודרת.	—
—	אלה עניינים פרטיים.	—
—	זה לא נגד החוק. תשאלו אותה.	—
—	אבל יש דברים שכן. אולי בגלל שאין לו ילדים, אז הוא רצה את הילדים האלה?	—
—	מי יודע מה הוא עושה איתם...	—
—	לא, זה נורא!	—

בדיוק! מה אכפת לך כל כך מהילדים האלה, אלא אם גם לך יש משהו להסתיר.	—
איך אתם מדברים!	—
אי אפשר הרי באמת לדעת. גבר לבד, חייבים לחשוב על דברים כאלה...	—
זה לא נכון.	—
הילדים האלה הם השטן! הם יהרסו אותנו.	—
זה נגד הטבע ילדים בלי הורים.	—
זה גיהנום!	—
אם אתה לא רואה את זה, אז אולי גם אתה אשם.	—
אין כאן מקום לדברים כאלה.	—
אנחנו לא מתערבים בדברים כאלה, אבל שני גברים, מי יודע מה הם עושים עם הילדים.	—
תסתום את הפה!	—
אנחנו נתערב כשזה נוגע אלינו.	—
אמרנו לך שתזהר.	—
לטובתך.	—
מי יודע מה הוא עושה איתם!	—
איך אתם מדברים?	—
ילדים שלא מדברים, זה לא נורמאלי.	—
אתה לא יכול להכחיש.	—
זה לא טבעי!	—
מופיעים באמצע הלילה.	—
בלי כלום.	—
שמענו מספיק שקרים!	—
אנחנו לא רוצים לחשוב דברים על אנשים.	—
אנחנו מכירים אותך כבר הרבה שנים.	—
אבל זה שאתה לא רואה מה שכולם רואים. זה גורם לחשוב...	—
לא.	—
שידבר כבר!!!	—
רגע.	שופטת
תנו לו!	—
... פעם בלילה שמעתי רעש, נכנסתי לחדר שלהם לבדוק, הם לא ישנו, הם ישבו על המיטה בלי לזוז והביטו בי.	אח של אר/R
נורא!	—
זה לא נכון.	—
... כן. הם הסתכלו עלי מתוך החשכה. כאילו שהם ידעו שאני עומד להיכנס.	—

- בלתי אפשרי לחיות עם זה. —
- מי שלא גר כאן לא יכול להבין. —
- כאילו זה מגיע מתחת לאדמה. —
- מהקירות. —
- מההרים. —
- זה מגיע מכאן. —
- מכאן. —
- מדרום. —
- הילדים הגיעו מדרום. —
- שומעים? —
- זה ממש כאן. —
- תסגרו את החלונות. —
- החלונות סגורים. —
- עדיין שומעים! —
- אני לא יכולה יותר. —
- אני רוצה להקיא. —
- אני לא נושמת. —
- הראש מתפוצץ. —
- מהר! —
- תעצרו את זה. —
- מספיק! —
- זה יהרוג אותנו. למה הם עושים לנו את זה! —
- למה הם באו דווקא לכאן! —
- הם צריכים טיפול. —
- שמישהו אחר ידאג להם. —
- זאת לא אשמתנו. —
- אנחנו צריכים לדאוג לעצמנו. —
- לילדים שלנו. —
- חייבים לסיים את זה עכשיו. —
- אי אפשר לחכות יותר. —
- אבל מה הם יעשו? —
- זה לא ענייננו! —
- זה ברור שהם לא יכולים להישאר. —

—	זה או אנחנו או הם.
—	הם ילדים!
—	הם צריכים ללכת!
—	נוציא אותם. נוציא אותם מכאן עכשיו.
—	קפוא בחוץ, אנחנו לא יכולים להוציא אותם.
—	אין לנו ברירה.
—	אתם מקשיבים לעצמכם?
—	זאת כבר לא האחריות שלנו.
—	תראו! יורד גשם. פעם ראשונה שירד גשם! סוף סוף!
המורה	אנחנו לא יכולים להוציא אותם החוצה! אנחנו לא יכולים!
—	לא. אנחנו לא יכולים יותר.
—	קדימה!
השופטת	נעצור עכשיו. יש לשמור על קור רוח, כדי להגיע להכרעות. אלה דברים שצריכים לעשות יחד. קשה להגיע לאמת. עלינו להיות אמיצים. עלינו להיות מאוחדים.

בסוף הייתה הצבעה.

מקהלת העיר

אני הייתי נגד.

כולנו היינו נגד. אבל לא הייתה ברירה.

היה שקט כזה שאפשר היה לשמוע את הנשימות של האנשים.

אף אחד לא זז.

נכון. זה כואב. אבל זה נעשה בלב שלם.

כדי שנוכל לחיות עם עצמנו.

הגשם שירד היה סימן. כולנו ידענו.

בסוף היום אנחנו מביטים בעיניים של הילדים ויודעים שעשינו הכי טוב כדי שהם יקומו לעולם טוב יותר.

הקשבנו ללב, זה נעשה מתוך חמלה.

עשינו מה שיכולנו.

ודאגנו להם.

לילדים.

שלנו.

קודם כל.

אפילוג | ועכשיו חורף

- מה שראינו בכיכר היה נורא.
- אני לא יודעת להגיד אפילו מה זה היה.
- הכלבים שנשארו אכלו את זה.
- אבל מה זה היה? זה היה אחרי שהילדים...? אלו היו ה... ה...?
- איזה ילדים?
- הילדים שלנו?
- מה פתאום! זה לא קשור לילדים שלנו.
- מכבי האש אספו הכל מהר.
- קברו את זה בשדה.
- מי עושה דבר כזה?
- רק חיות.
- הם עשו את זה לעצמם.
- מי?
- הילדים של אר/ר.
- לאר/ר אין ילדים.
- היא גם לא גרה כאן יותר. ואין לה שום ילדים.
- אבל היא שלחה אותם.
- את מי?
- את הילדים. הם באו לפה.
- מאיפה?
- אני לא זוכרת כזה דבר.
- אני זוכרת שהאסם נשרף אבל אני לא זוכרת למה, אולי בגלל החום.
- וגם האוטו.
- נכון.
- היה חם. הרופאה
- אבל הם באו, הם היו כאן.
- כאן?
- אצלנו?
- אצל אח של אר/ר.
- גרו אצלך ילדים?
- ילדים של מי?

מיד אחר כך זה מתגבר.
שלחנו המון מכתבים.
לא שלחו לכאן אף אחד.
לא משנה כמה אטמנו את כל הפתחים, כל הזמן עדיין שומעים.
רק לאחרונה התחלנו לחשוב,
יכול להיות שזה מגיע מבפנים?

– סוף –

